ANUL XIII No. 1610 — 4 PAGINI 3 LEI — Sâmbătă 23 Februarie 1935

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE
Pe un an . . . . . LEI 1000
Pe șase luni 500
Instituțiuni, Cluburi și Proprietari 2000

COTIDIANUL SPORTULUI ROMÂNESC
Birourile : STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY No. 2. — BUCUREȘTI.
Fondatori: E. EMILIAN și E. MUNTEANU — Director: AL. MUNTEANU — Prim redactor: N. PAPAGHEORHGE

PUBLICITATEA DUPA TARIF
Telefon : Direcție 3.26.60 / Administrație 3.26.60 / Redacție și Provincie 3.26.69

Avem şi noi faliţii noştri...

—xox—

Dece să n'avem şi noi faliții noștri? Intrebarea aceasta a lui Caţavencu a inveselit multe săli de spectatori. Nu s'a jucat vreodată nemuritoarea «Scrisoare pierdută» a lui Caragеale, pentruca explozia aceasta naționalistă a nemuritorului Caţavencu, să nu stârnească vacarm de râsete şi de aplauze.

Suntem un neam de oameni veseli. Râdem. Dar suntem şi docili. Şi fiindcă, în glumă, Caţavencu ne-a impus cândva să avem faliții noștri, am râs întâi, şi apoi l-am ascultat.

Şi am avut astfel, dela nemuritoarea apostroră naționalistă a nemuritorului Caţavencu, generații numeroase de faliți. Faliții noștri.

Deşi de dată recentă, sportul n'a creiat încă la noi un Caţavencu. Un Caţavencu reprezentativ. A fătat câțiva avortoni ghiduşi cari circulă liberi şi productivi, măcinând bugetul Federațiilor şi al Cluburilor. Lor se spune obişnuit «chibiți».

Dar niciunul din chibiții aceştia cu glume de folclor, cu demnitatea evaporată şi cu şira spinării elastică, nu s'a ridicat până la omenescul reprezentativ al lui Caţavencu.

Sunt toți prea meschini şi prea tâmpiți, pentruca să poată amenința, oricât de palid, autoritatea indestructibilă a celuilalt chibit, a incontestabilului strămoş al chibiților de astăzi. Eterna, naționalista şi inexpugnabila autoritate a lui Caţavencu.

Fiindcă însă şi în sport, temperamentul nostru de orientali ne-a conservat o docilitate inalterabilă, am împământenit şi 'n sport, sfatul-program al lui Caţavencu.

S'a aflat — din auzite— că cineva a spus odată: «Dece să n'avem şi noi faliții noștri?» Şi întrebarea aceasta din care Caragеale a făcut cea mai ironică replică din tot teatrul său, a luat în sport, proporții mărturisite de program.

Şi am început să avem şi noi faliții noştri sportivi.

Evoluția aceasta s'a montat pe un schelet atât de grotesc, atât de idiot şi de ghiduş, încât nu necesită explozii de stigmatizare. De proşti, se râde. Nu se face prilej de invective. Deaceia, nu vom exploda aici în adjective tari, a căror sonoritate să cresteze în letopisetul sportului nostru, capitolul acesta de faliment moral, definitiv verificat astăzi.

Dar nici nu vom pierde prilejul de a consemna aici, ultimele două exemple de faliți sportivi, cărora, — drept recompensă — Caţavencii federali ar trebui să le acorde un recunoscător şi special «Bene merenti».

După o tăcere dubioasă şi prelungită, cazul Seliceanu a fost gratificat însfârşit cu o rezoluție.

Districtul Cluj, judecând, constatând, şi făcând în cauză aplicațiunea articolului.. n'are importanță care... a suspendat pe timp de doi ani, dela orice activitate în domeniul footballului, pe mituitorul Covaci. Pe orădeanul care a încercat astă toamnă să cumpere pentru C. A. O. simpatia d-lui Seliceanu, arbitrul matchului Ripensia—C. A. O. O sancțiune justă, deşi ne-am putea întreba, cu titlu de curiozitate: la ce serveşte sancțiunea aceasta?

D. Covaci (pentru primul falit ardelean al sportului românesc, păstrăm o stimă nealterabilă), d-l Covaci — deci — a fost sancționat cu o suspendare pe 2 ani dela orice activitate footballistică. După câte ştim însă, în afară de tentativa de mituire a d-lui Seliceanu, d. Covaci «nu s'a făcut culpabil» de nici o altă activitate footballistică.

La ce serveşte, deci, sancțiunea foarte întârziată a «Districtului Cluj?» Pentru un singur lucru: pentru consemnarea oficială a primului falit sportiv ardelean, pe care istoria va trebui să-l însemneze cu litere mari, de premergător: d. COVACI. (Pronumele nu se cunoaşte).

Fiindcă însă Capitala ține să-şi conserve o supremație sportivă indiscutabilă, era fatal ca şi Bucureştii să furnizeze un transport de faliți. Dar un transport serios.

Comanda, este în curs de executare. Ancheta care se face la «District», a totalizat până acum fraude de aproape 200.000 de lei.

Pentru începutul activității faliților noştri, suma este destul de frumuşică. Sperăm însă — pentru prestigiul Capitalei — că până la sfârşit, va fi şi mai frumuşică. Fiindcă altfel, riscăm să aflăm mâine sau poimâne că la Braşov sau la Timişoara, un alt adept al teoriilor lui Caţavencu, a bătut recordul Capitalei, stabilind supremația faliților sportivi ardeleni.

Şi, oricât de puțin vanitoşi am fi, ne-ar veni greu să suportăm o atât de penibilă înfrângere a Capitalei.

Deaceia, aşteptăm cu legitimă nerăbdare, fixarea oficială a sumei care a fost defraudată la «Districtul Bucureşti».

Iar până atunci, consemnăm aici oficial şi victorioşi: «Avem şi noi faliții noştri».

GEORGE FULGA

Astă seară la Paris: Spakow-Merlo Preciso

—xox—

Spakow a cerut telegrafic licență

La Paris, pe ringul sălii „Elysée Montmartre», Spakow întâlneşte astă seară pe italianul Merlo Preciso.

Prin linia lui Ceccarelli (Spakow a terminat la egalitate cu el, iar Preciso l-a învins o dată şi a fost învins odată), Moți are şanse de victorie.

Şansele acestea însă, sunt în funcție de forma sa pe care n'o cunoastem şi pentru care victoria asupra lui Pasquinelli nu constitue un certificat valabil.

In plus, Preciso are prin linia lui Anderson, cu care are un match nul şi o victorie, o indiscutabilă superioritate teoretică.

Repetăm însă: rezultatul de astă seară este în funcție de forma lui Spakow care — în bună condiție — poate să termine victorios.

SPAKOW N'ARE LICENȚA

Eri după amiază, «Federația română de box» a primit o telegramă din partea lui Spakow, care solicită licență pe anul 1935.

Plecat în străinătate înainte de 1 Ianuarie 1935, Moți nu şi-a putut scoate licență pe anul în curs. Fără această licență nu poate să boxeze.

Deaceia, a cerut telegrafic licență.

MOȚI SPAKOW

Secretariatul F. R. B. a telegrafiat la Paris că i s'a acordat licență lui Spakow, iar licența i se va trimite prin poştă.

Scrisoare din Paris

Franța este un exponent autorizat al footballului latin

Concluzii pe marginea matchului Franța-Italia

PARIS 19. — Dela corespondentul nostru). — Footballul este în mare vază. Marele eveniment care s'a consumat Duminecă la Roma, a captivat întreaga opinie publică sportivă. Aşa cum turul Franței întruneşte atenția tuturor sportivilor francezi, independent de sportul pe care-l apreciază tot astfel întâlnirea Franța-Italia a angrenat interesul colectiv l tuturor francezilor.

A fost o săptămână a footballului. Inainte, însă, de a ne ocupa de matchul Franța-Italia, înainte de a arăta cum interpretează presa locală rezultatul dela Roma, mă voi opri o clipă asupra unui amănunt mai apropiat footballului românesc. Anume, de iminenta vizită pe care o face la Bucureşti una din echipele fruntaşe din Franța: R. C. Strassbourg.

PRIMA ECHIPA FRANCEZA CARE VINE LA BUCUREŞTI

Federația franceză de football a primit din partea grupării franceze o cerere de a i se aproba un turneu în România.

Cererea este însoțită de o «expunere de motive» extrem de călduroasă la adresa României

«Primim o bursă admirabilă» spun conducătorii echipei din Strassbourg «şi avem perspectiva unui turneu strălucit. Intr'o țară atât de strâns legată sufleteşte de a noastră, nu ne putem aştepta decât la o primire din cele mai călduroase. De aceia avem convingerea că ne veți acorda aprobarea necesară».

Federația franceză a dat fără întârziere aprobarea turneului.

Voi adăuga că în cercurile federației franceze, acest turneu este privit cu foarte multă bunăvoință şi simpatie.

— In definitiv» mi s'a spus — footballul românesc este atât de bine estimat la noi, încât e o cinste pentru echipele noastre atunci când pot întâlni formații românești. Echipele pe cari le-am primit în Franța ne-au prilejuit spectacole alese şi — dece să n'o recunoaştem ? — au făcut adevărate erhibiții de football

«Din fericire pentru noi, footballul francez va fi reprezentat la Bucureşti de o echipă excelentă, care este astăzi — alături de Sochaux — cea mai bună In loc defrunte al clasamentului şi în mare formă Iată dece privim turneul lui R. C. Strasbourg la Bucureşti, cu toată simpatia

ATMOSFERA LA PARIS

Şi acum, după ce am expus atmosfera premergătoare primei deplasări a unei echipe franceze la Bucureşti, să revin la obiectul acestei corespondențe, matchul Italia-Franța, disputat Duminică la Roma şi câştigat de gazde după o luptă dramatică, cu 2—1.

Nu voi face o descripție a partidei. E fără îndoială că se cunosc toate amănuntele palpitantei întâlniri.

Voi insista însă asupra atmosferei care a urmat acestei partide.

In primul rând, o constatare: Intreaga opinie publică franceză salută cu entuziasm rezultatul.

«Pentru palmaresul nostru, ziua de 17 Februarie va rămâne o dată gros subliniată, sustin ziarele franceze.

«Să fii bătut pe teren străin cu 2—1, de echipa campioană a lumii, înseamnă mai mult decât se putea pretinde dela reprezentativa noastră.

DOUA ECHIPE LATINE

Concomitent cu această constatare entuziastă, trimişii speciali ai ziarelor nu-şi reţin însă un regret: că: matchul n'a fost de o prea ridicată valoare tehnică.

«A fost o ciocnire între două echipe latine şi, cu excepția primului sfert de oră, al italienilor, niciodată viteza, impetuozitatea, vigoarea, n'au fost ignorate.

Din păcate însă, nimic nu a fost extraordinar. Dupăcum nimic nu a fost modest. Francezii au avut douăzeci de minute de joc superior ; a urmat o revenire a italienilor, iar francezii au jucat incoherent.

Echipa italiană, pe care publicul roman a fluerat-o la sfârşitul matchului, n'a dominat nici un moment.

DUHART

«Dacă footballul poate fi numit o artă, Duhart e incontestabil un artist. De câte ori a avut balonul, de atâtea ori a prilejuit momente de mare artă.

I se reproşează că e prea încet. Ceeace este inexact. E calmul, sobrietatea jocului său, cari dau această impresiune. Când vrea să fugă, îi lasă pe toți la urmă.

Publicul italian, bunii cunoscători. nu şi-au reținut entuziasmul pentru stilul acestui jucător care le-a smuls în repetate rânduri exclamațiile cele mai măgulitoare: «splendid! sublim! au fost exclamatii cari s'au auzit ades.

KELLER

Admirabila aripă dreaptă a francezilor, a fost deasemeni unul din elementele cele mai remarcabile de pe teren.

Dotat cu o viteză excepțională, Keller a fost cel mai spectaculos înaintaş depe teren.

E cu atât mai îmbucurător acest fapt, cu cât Keller va veni la Bucureşti, cu echipa lui R. C. Strassbourg.

Echipa Italiei e în declin

Ceiace a impresionat publicul italian a fost declinul de formă al echipei Italiei. O flagrantă schimbare dela forma din toamnă şi cea de acum.

Echipa Italiei din matchul de Duminecă n'a mai fost acel ansamblu impetuos, rapid şi curajos care a surclasat trei națiuni: Austria, Spania şi Cehoslovacia, în interval de 10 zile.

Nu a vădit nici un pic de geniu în atac şi — ceiace este mai grav — nici un pic de temperament. Nici technica jucătorilor din Europa Centrală, nici elanul jucătorilor latini.

In general, o echipă fără nimic din vigoarea care i-a adus faima. O echipă în declin. In tranziție de stil.

ECHIPA FRANȚEI A PROGRESAT

Cât priveşte echipa Franței, trebuie reținut amănuntul că ea a fost învinsă în împrejurări cu totul nefavorabile. Juca pe teren străin, în ambianță străină. Prin această prismă, rezultatul este deci excepțional, independent de felul cum au jucat italienii.

INCA O ECHIPA LATINA !...

Rezultatul matchului, dar mai ales felul cum a fost jucat, a permis o altă concluzie pe care francezii o afirmă cu timiditate deocamdată, dar nu vor întârzia s'o strige din toate puterile.

Footballul francez s'a manifestat la Roma ca egalul celui italian. Cu aceleaşi caracteristici, cu acelaşi aspect.

Ceiace împinge la constatarea că alături de Spania şi Italia, Franța s'a impus ca a treia mare reprezentantă a geniului latin în football.

Rămâne numai ca echipa națională a Franței să-şi perfecteze însuşirile temperamentale, pentruca să ajungă — şi aceasta se va întâmpla curând, susțin francezii — la nivelul Spaniei şi Italiei. Să le întrecă chiar.

«Deocamdată» încheie specialiştii francezi «ne putem considera ca făcând parte din «trio-ul latin» al Europei.

O. B.

Țările cu cei mai mulți campioni olympici

S'au făcut de către ziariştii străini şi în special de germanul Hans Borowick diferite statistici în legătură cu jocurile olympice.

Intre alte s'au făcut: un clasament pe țări, ținând seama de primele 10 rezultate obținute la olympiade; cel mai tânăr şi cel mai bătrân campion olympic şi multe altele.

Desigur toate sunt interesante pentru lumea atletismului.

Ne vom ocupa azi de țara care posedă cei mai mulți campioni olympici.

Orașele unde s'au ținut olympiadele, sunt:

Athena 1896; Paris 1900; Saint-Louis 1904; Londra 1908; Stockholm 1912; Anvers 1920; Paris 1924; Amsterdam 1928 şi Los Angeles 1932.

In total 9 olympiade. Probele de cari ne vom ocupa sunt 100 m.; 200 m.; 400 m.; 800 m.; 1500 m.; 5000 m.; 10.000 m.; 110 m. garduri, 400 m. garduri marathon; 3000 m. steeple; 4x100 m. stafeta; 4x400 m. stafeta; 50 km. marş; lungime; triplu salt; înălțime; greutăți; greutăți; disc, ciocan; suliță; pentathlon decathlon.

Ținând seamă de aceste probe, clasamentul se prezintă astfel:

1. Statele-Unite 94 campioni olympici.

Cei mai mulți campioni îi are la prăjină (9). Vin apoi câte 8 la greutate, lungime şi înălțime. Cei mai mic număr de campioni îi are la marathon: 1 urmat de decathlon 2.

2. Finlanda	23.
3. Anglia	20.
4. Suedia	9.
5. Canada	6.
6. Irlanda	4.
7. Africa de Sud	4.
8. Franța	3,
9. Japonia	2.

10. Italia, Polonia, Grecia, Austria, Ungaria, Norvegia, Argentina, toate au câte un campion.

*

După cum se vede, Statele-Unite manifestă o superioritate sdrobitoare. Are un avantaj de 71 de campioni față de a doua clasată Finlanda prima țară din Europa în acest clasament.

O țară care ocupă un clasament foarte bun este Anglia cu 20 puncte, grație mai ales cursei de 800 metri unde are 6 campioni.

Locuri onorabile ocupă Irlanda, Africa de Sud, Canada, Suedia.

Aşteptăm olympiada din 1936, unde cu siguranță că Statele-Unite va trece peste numărul de 100 campioni. Rămâne să vedem cari vor fi țările cari vor reuşi să câştige vreo probă.

M. Xenocrat

O cursă de turism în Italia

MILANO 21 (Rador). — La 10 Martie are loc la Genua o mare cursă ciclistă de turism la care participă cei mai buni pedaliști italieni.

Dintre cicliştii streini iau parte campionul mondial Kaers şi francezul Michard.

Panamaua dela F. R. A.

O scrisoare a d-lui ing N. Mărescu

—xox—

D. ing. N. Mărescu, președintele «Stadiului Român» ne-a trimis următoarea scrisoare:

Domnule Director,

Vă mulțumesc din inimă

N. MARASCU

pentru vigoarea cu care ați ştiut să apărați cauza dreaptă a atletismului românesc şi vă felicit pentru succesul desăvârşit al campaniei dv.

Cei cari s'au cocoțat în fruntea federației nu din dorința cinstită a cluburilor, ci cu ajutorul unei adunări generale susținută de voturi obținute pe căi lăturalnice, au fost puşi la locul lor. O nouă adunare generală a devenit incontestabil de strictă necesitate şi nu o vor putea evita cei cari au uzat în trecuta adunare de manoperile cunoscute.

Noile alegeri trebue însă să fie ferite prin orice mijloc de posibilitatea unor falsificări care să țină din nou în loc atletismul românesc.

Procurile obținute prin şantaj sau dela persoane străine de mişcarea atletică, să fie anulate şi adunarea viitoare să se facă în astfel de condițiuni încât dorințele cluburilor de atletism să-şi poată găsi chiar în sânul adunării generale o justă satisfacere. Căci trebue să se ştie că o adunare generală nu este numai un prilej de împărțire de demnități.

Comitetul U. F. S. R., care are a decide în această chestiune trebue neapărat să găsească mijlocul de a evita alegeri neregulate.

Şi sunt sigur că-l va găsi.

Cu deosebită considerație

Ing. N. Mărescu
președintele «Stadiului Român»

Epoca sportivă

—xox—

Sub acest titlu, d-na Claudia Millian, cunoscuta poetă, publică în «Dimineața» de eri, un admirabil articol pe care-l reproducem în întregime.

Cine a zis că sportul este o indeletnicire de amuzament pentru privilegiații soartei?

Dacă înțelegem prin sport o atitudine într'un anumit costum şi cu o anumită recuzită, atunci desigur că sportul este partial şi aristocrat. Dar dacă ne gândim la sensul epocii noastre, emi namente sportive şi dacă urmărim chipul de viață al marii populațiuni a țării noastre, atunci considerăm cultura fizică o parte integrantă din programul de existență al tinerilor generațiuni de azi. Dar epoca noastră, prin însăşi deschiderea ei la muncă, e fonciarmente dinamică şi indiscutabil sportivă.

E adevărat că, organizat în şcoale speciale, sportul primeşte o nomenclatură superioară şi se investeşte cu un blazon cultural, recunoscut oficial. Prin aceasta, el devine popular şi de utilitate generală. Iată ceeace ne apropie de mentalitatea frumuseții plastice, din vremea olimpiadelor Greceşti. In afară de acest frumos spectacol al sportului academic mai există o mare şi nebănuită manifestare sportivă, în munca anonimă în aceea muncă cotidiană a inşilor deprinşi cu mişcarea şi cu viața în aer liber.

Nu se poate spune că toată truda cu care se osteneşte factorul poştal nu realizează un sport al mersului, un sport disciplinat, la aceleaşi ore, pe aceiaşi distanță şi pe orice vreme. N'a văzut nimeni un factor poştal circulând în tramvay sau în autobuz şi toată lumea observă punctualitatea lui cronometrică, în distribuirea curierului.

Sportul îşi datează de mult, de când drumul de fier a înlocuit diligența, împărțind scrisorile în toate unghiurile lumii, de mult de când viața era închisă în pereții căminului, cu gelozie şi îndărătnicie.

Intoldeauna şi azi mai mult de cât oricând, munca a rămas un sport fizic, matematic şi obligator pentru câştigarea existenței. Astăzi, viața femeei, trăită în afară de cămin şi nevoia ei de muncă, au scos-o din vechiul obicei sedentar, dându-i o desfăşurare sportivă unită cu obligația interioară unui program de datorii.

Aproape nimeni nu mai duce traiul bunicilor noştri, de aşezare cuminte şi de obezitate. Viața în plin aer, descătuşarea ferestrelor şi dragostea pentru natură, a schimbat ritmul monolon al zilelor de odinioară. E, în epoca în care trăim, un neastâmpăr şi o mişcare de care suferim cu toții. Pasiunea sportivă este rezultatul acestei nevoi de mişcare fizică, este antidotul unei neliniști interioare, care ne agită epoca.

Acolo unde individual şi de sine stătător nu se poate face sport, au venit instituțiile să împlinească acest deziderat. Societățile străine au introdus în fabricile şi în laboratoarele lor de lucru, recreațiunea obligatoare în sporturi şi în mişcare.

Lumea muncitorească sau funcționarii acestor uzine trăesc în ritmul vremii noastre sportive, poate mai înțelegători decât mulți alții, cari au situațiuni independente, de cât aceia care preferă câteva ore petrecute în ancheloză, la o masă de cărți sau de petrecere în fum şi în aer greu. Nivelarea claselor, a gusturilor şi a educațiunei, capătă un sens de fraternitate în practica sporturilor şi a muncii.

Epoca noastră e sportivă, fiindcă la o educațiune specială de cultură fizică se mai adaugă munca fiecăruia şi mişcarea în care se prinde viața către desăvârşirea ei. In climatul iernei cu zăpezile şi pârtiile înghețate cu jocurile de oglindă şi cu drumurile albe, sportul devine o bucurie nebănuită şi o nevoie de viață şi de mişcare. Vara, când căldura se coboară cotropitoare, înotul şi canotajul aproape omul de răcoarea apei, şi de binefăcătoarea ei mişcare de valuri.

In țara noastră, unde clima ne aduce rigorile dela nord şi sufocarea dela Sud, oamenii s'au deprins să învingă natura cu efortul mişcărilor fizice, fugind de acel visător dulce farniente napolitan, în care se cufundă temperamentele aprinse ale Sudului. Noi trăim o viață, în adevăr sportivă.

CLAUDIA MILLIAN

O probă de marş de 100 km.

LUXEMBOURG 21 (Rador). Federația de marş a luat deciziunea de a organiza pentru anul 1935 o cursă internațională de marş pe distanța de 100 kilometri.

Această cursă va fi fixată pentru începutul lunii Mai a. c. şi vor participa atleți belgieni, francezi şi din alte națiuni.

Se prevede de asemenea că vor participa şi atleți din Germania.